

Contra tots aquells que diuen que la poesia és morta

ET DIRAN

Japó l'energia nuclear la crisi l'educació de merda

Les revolucions les guerres necessàries i tu vols trobar feina?

El català morirà i no podràs fer res

El món esclatarà i les guerres que no acaben

I tu vols trobar feina? El món s'acabarà.

I tu vols trobar feina?

PERÒ ESCOLTA

Estic viva, no ho saps?, estic viva estic viva **estic viva**

Escolto les notícies un cop de cada trenta

M'agrada el català (sobretot un de concret, per què no dir-ho,

com l'utilitza per construir històries, per dir-me obscenitats,

i encara m'agrada més ficar-me amb l'ús que fa dels pronoms febles).

(UN MOMENT, DEIXA QUE M'INDIGNI

Que si penso menjar en un futur? Que si penso menjar, em preguntes?

Però tu què et penses? Però tu què collons penses?)

TINC GANES D'ENTRAR UN DIA AL METRO I CRIDAR QUE

no cal fer un Erasmus per ser guai, ni tenir Facebook,

ni mirar vuitanta vídeos al Youtube, ni donar la volta al món,

ni estudiar quaranta mil cinc-centes setanta-dues llengües.

Però si jo sóc aquí! I, deixa'm que t'ho digui,
m'agrada molt aquest AQUÍ, on existeix ELL,
on JO m'HI sento bé (què vols que hi faci, si no hi ha
una manera millor d'omplir aquests díctics).

Doncs resulta que no, que no vull fer un Erasmus,
que no vull ser guai, ni cool, ni fashion, que resulta
que jo vull llogar un piset de deu metres quadrats
amb un gran llit de matrimoni i, en les estones en què
no l'estem fent grinyolar, asseure'm al sofà a escriure poemes.

I LA SENTÈNCIA FINAL: “LA POESIA ÉS MORTA”

(Però com t'atreveixes ni tan sols a pronunciar-ho?)

Jo moriria només haver-ho dit. Jo moriria al segon després

que la poesia morís. Tots moriríem.

SÍ, EXAGERO

però és que vull que quedi clar:

la poesia no pot morir perquè la poesia

EXPLICA el món, CONTÉ el món,

perquè la poesia en realitat és el que **fa**

girar el món (Galileu ho sabia

però no va voler dir-ho)

eppur els versos són la matèria

de què està construïda la teva ombra.

I ARA UNA ÚLTIMA ESTROFA RESUMINT-HO TOT

Vés-te'n, si vols, vés a veure món si ho necessites,
queixa't de la precarietat i la misèria.

Però deixa'm, si us plau, deixa que jo em quedi aquí vivint
(perquè la poesia existeix, perquè tu l'has tocada).

Estimo la vida, estimo fervorosament la vida.

Et donaré un motiu, te'n donaré tan sols un que potser et basti:

la vida és el lloc que et permet despertar-te al matí al costat d'aquella persona.

Wisława, poesia, 21 anys